

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Richardi Arsdekin Soc. Iesu S. Theol. Professoris
Theologia Tripartita Sive Resolutiones Polemicæ,
Speculativæ, Practicæ, Controversiarum, & Quæstionum,
etiam recentissimarum, quæ in Schola, & ...**

Missionarijs, & alijs animarum Curatoribus, & Theol. studiosis solerter
accommodatæ ...

Complectens copiosè Resolutiones Theologicas, etiam modernas, ad
praxim accommodatas

Archdekin, Richard

Antverpiæ, 1682

Quæstio 3. Professio fidei externa.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40873

tionibus indeliberatis, quibus dubitans non consentit, sed paratus est instructionem admittere, & Ecclesiae iudicio se conformare, talis censeretur non debet haereticus, & a peccatis suis absolvi potest. Signum autem moraliter certum est dubitationem non esse haeticam, si ipse ex tali dubio, & conflictu magnam animi molestiam & displicentiam percipiat, & colligitur ex cap. & pensandum est. d. 6. & ex Reginaldo part. 2. q. 2.

Excusandus tamen ab haeresi non esset Catholicus non rudis, qui ob auctoritatem haereticum Prædicantis, aut sui parentis, de aliquo puncto fidei dubitare pergeret, nullum requirens, aut admittens suæ dubitationis remedium. Quia motiuium illud non potest præbere fundamentum in dubio liberè persistendi tali homini non ignorantem communem Ecclesiae auctoritatem & consensum oppositum. Quaedam huc pertinentia vide supra part. 1. art. 4.

QUESTIO II. De relapsis in haeresim.

AN Missionarij ex potestate ordinaria possint absolvere relapsos in haeresim?

R Esp. ex ordinaria non posse, maximè si haeresim antea judicialiter abjuraverint: remittendi ergo sunt illi ad suos Episcopos, aut alios, qui ad hoc peculiarem potestatem à Sede Apostolica acceperunt.

QUESTIO III. Professio fidei externa.

AN teneantur aliquando Catholici fidem suam exterius profiteri?

R Espondeo, Jure divino & naturali dari præceptum fidem aliquando exterius profiteri: di:

§40 Pars 1. tit. 6. Resolutiones practicae ad Gr.
di: Primò, quando aliàs magnus honor Deo
subtraheretur, vel magna injuria illi inferretur,
v. g. si hæreticus conculeret imagines, & spes
esset id impediendi, si Catholicus declararet illam
injuriam suo animo, & fidei adversari. Secun-
dò, teneretur fidem suam profiteri, quando inde
penderet magna utilitas proximi, v. g. multo-
rum conversio; vel ex silentio perversio alio-
rum, aut grave scandalum: nisi contingeret in
particulari casu periculum gravioris mali ab ex-
terna fidei Confessione excusare. Patet hoc præ-
ceptum ex verbis Ap. ad Rom. 10. *Corde creditur ad
justitiam, ore autem Confessio fit ad salutem.* Ut enim
aliquis sit in Ecclesia Christi, quæ est visibilis,
necesse est ut aliquando per externam, & visi-
bilem Professionem se illius Ecclesiæ membrum
agnoscat.

Ab sit igitur à Catholico pectore pestifera illa
Politicoꝝ persuasio, quâ existimant sufficere
suam fidem soli Deo cognitam esse: de cætero
liberum manere servire tempori, velificari for-
tunæ, in externa religionis specie Principum pla-
citis obsecundare.

At non advertunt illi Deo notam esse non
tantum internam fidem, sed etiam hanc exter-
nam perfidiam, quâ se veræ Ecclesiæ membrum
profiteri recusant. Hoc perfidiæ genus si lex
Christiana permisisset, insurgentibus persecu-
tionum procellis, nulli olim in Ecclesia Christi
fidei athletæ, nulli Confessores, nulli Martyres
extitissent, qui tamen non dubitarunt sibi ad
salutem necessarium, potius bonorum jacturam,
& carceres, & tormenta & mortem ipsam susti-
nere, quàm in simulata illa fidei professione se
Principum placitis accommodare. Quisquis hoc
tempore novam illam simulandi normam secta-
tur,

Pars 3. tract. 6. Resolutiones practica ad &c. 541
tur, novum quoque cælum quærat neces-
se est.

QUÆSTIO IV. *Interrogati de fide silentium.*

AN interrogatus de sua fide in odium reli-
gionis, autoritate sive privatâ, sive pu-
blicâ, possit aliquando filere, aut tergiversa-
ri, dicendo se non velle, aut non teneri ad ta-
lia respondere?

Resp. de publica negative, juxta illud Chri-
sti Lucae Cap. 19. *Qui me erubuerit, & meos*
sermones: hunc Filius hominis erubescet &c. Nec re-
fert quod Tyrannus aut judex non habeat jus
eum de sua fide interrogandi: quia obligatio
respondendi in tali casu non fundatur in pote-
state judicis, sed in jure, quod Deus habet,
ne fides vel divinus honor detrimentum patia-
tur, aut proximi scandalifentur &c. Neque
excusat gravis metus, tum ob prædicta, tum
quia inutile plerumque est eo casu declinare re-
sponsum: coguntur enim interrogati palam e-
dicere quid sentiant, & tergiversatio facilè pa-
rit scandalum, & fidei contemptum. Quia
tamen quando interrogatio fit ab homine pri-
vato, taciturnitas aut elusio responsionis (di-
cendo v. g. quid tua refert) est quidam interro-
gantis contemptus, ideo censent plures inter-
rogatum tacere posse, vel interrogantem elu-
dere, si tamen nullum inde sequatur detrimen-
tum honoris divini, vel scandalum proximi.

QUÆS.